

RICK RIORDAN

MAGNUS
CHASE
OG GUDENE FRA ÅSGARD

TORS HAMMER

Oversatt av Torleif Sjøgren-Erichsen, MNO

Vigmostad Bjørke

*Til J.R.R. Tolkien,
som åpnet opp verdenen med norrøn mytologi for meg*

INNHOOLD

1. Kan du være så snill å slutte å drepe geita mi?	11
2. En helt normal takjaktscene med snakkende sverd og ninjaer	22
3. Vennene mine beskytter meg ved å fortelle meg null og niks. Takk, venner	30
4. Jeg blir løpt over ende av en gepard	38
5. Sverdet mitt har et rikere sosialt liv enn jeg har	48
6. Vi får tilbud om røyskattsuppe	57
7. Har du, eller noen du er glad i, noen gang lidd av linnormer?	62
8. Jeg blir reddet fra den visse død ved å bli drept	70
9. Ta aldri boblebad med en halshogd gud	75
10. Den pinligste vikinggrillfesten noensinne	84
11. Hva må en fyr gjøre for å få stående applaus?	92
12. Samirah og Magnus sitter i et tre og S-N-A-K-K-E-R ..	101
13. Slapp av, det er bare en liten spådom om død	110
14. <i>Cry Me a Blood River</i> . Forresten – vent, ikke gjør det ..	118
15. Alle som er for å slakte Magnus: si <i>ja</i>	126
16. Arnstein slipper løs sin indre okse	136
17. Onkel Randolph gjør et megabyks på skurkelisten min	141
18. Jeg må lære meg mange, mange flere banneord på tegnspråk	149
19. Bør jeg være nervøs for at piloten ber?	157

20. I tilfelle demonbesettelse, vennligst følg lysende skilt til nærmeste nødutgang	166
21. Dagdrivere vil bli skutt, deretter arrestert og skutt på nytt	174
22. Arnsteins far <i>må</i> være en alien	181
23. Jepp, den andre bilen hans er definitivt en ufo	187
24. Ja vel, så du har lyst til å puste? Det blir tre gullpenger ekstra	195
25. Arnstein har hulderdraget	202
26. Vi bomber noen fisk	208
27. Slipp meg med det samme, ellers gjør jeg deg til milliardær	217
28. Og hvis du bestiller nå, får du denne forheksede ringen med på kjøpet!	225
29. Nå får det være nøkk	236
30. Et sted over regnbuen foregår det noen gufne greier	244
31. Heimdall tar en selfie med praktisk talt alle	257
32. Godzilla sender meg en viktig melding	268
33. Falafelpause? Ja takk	274
34. Vi besøker yndlingsmausoleet mitt	281
35. Vi har et knøttlite problem	288
36. Problemet løses med ekstrem mote	298
37. Vi slår leir under et bowlingbagfjell	302
38. Aldri i verden om du gjetter Blitzens passord	312
39. Elvis har forlatt bowlingbagen	319
40. Lille-Billy bare <i>så</i> fortjente det	326
41. Når du er i tvil, bli til en klegg	336
42. Eller man kan bare gløde en masse. Det funker også	345
43. Du bruker hele tiden ordet <i>hjelp</i> . Jeg tror ikke det betyr det du tror det betyr	351

44. Vi blir beæret med runer og pokaler	359
45. Musefletter har aldri sett mer skremmende ut	368
46. Her kommer bruden og/eller snikmorderen	376
47. Jeg kler meg til kamp i ekte Las Vegas-stil	383
48. Alle om bord i Cheesy Gordita-ekspressen	393
49. Trym!	402
50. Ønsker De litt forfriskende gift i ansiktet, Sir?	410
51. Hei, paranoia, gamle venn	420
52. Onkel tryller frem et bakgrunnskor	427
53. It's Hammer Time! (Noen måtte bare si det.)	437
54. Ekorn i vinduet kan være større enn de ser ut	447
55. Tusenfryd i form av en alv	455
56. Vi møtes til kaffe og to ravnefjær	463
57. Jeg hanker inn noen tjenester	468
ORDLISTE	473
DE NI VERDENENE	477
RUNER (I REKKEFØLGEN DE FOREKOMMER I TEKSTEN)	478

EN

Kan du være så snill å slutte å drepe geita mi?

Her er en lekse jeg har lært: Hvis man ber en valkyrje ut på kaffe, blir du sittende igjen med regningen og et lik.

Jeg hadde ikke sett Samirah al-Abbas på nesten seks uker, så da hun ringte helt ut av det blå og sa at vi måtte snakke om noe som gjaldt liv eller død, sa jeg ja med det samme.

(Teknisk sett er jeg allerede død, noe som betyr at denne liv-eller-død-problematikken ikke var hyperaktuell for meg, men likevel ... Sam lød urolig.)

Hun hadde ikke kommet ennå da jeg kom til Thinking Cup i Newbury Street. Stedet var fullstappet som vanlig, så jeg stilte meg i kø for å kjøpe kaffe. Noen sekunder senere fløy Sam inn – bokstavelig talt – rett over hodet på gjestene.

Ingen leet på et øyelokk. Vanlige dødelige er ikke flinke til å fordøye magiske hendelser, og godt er det, for ellers ville Bostons innbyggere brukt mesteparten av tiden på å løpe rundt i panikk på grunn av kjemper, troll, uhyrer og einherjer med kampøkser og kaffekopper.

Sam landet ved siden av meg i skoleuniform – hvite joggesko, kakibukse og en langermet marineblå skjorte med logoen til King

Academy. Håret var dekket av en grønn hijab. En øks hang fra beltet hennes. Jeg var rimelig sikker på at øksa ikke hørte med til uniformen.

Selv om jeg var glad for å se henne, la jeg merke til at huden under øynene var mørkere enn vanlig. Hun svaiet ustøtt.

«Hei,» sa jeg. «Du ser fryktelig ut.»

«Hyggelig å se deg også, Magnus.»

«Nei, jeg mener ... ikke fryktelig i betydningen *annerledes enn normalt* fryktelig. Bare fryktelig sliten.»

«Skal jeg hente en spade så du kan grave det hullet du står i, enda litt dypere?»

Jeg slo ut med hendene som tegn på overgivelse. «Hvor har du vært de siste seks ukene?»

Hun spente skuldrene. «Arbeidsmengden dette semesteret har nesten tatt knekken på meg. Jeg underviser unger etter skoletid. Og som du kanskje husker, jobber jeg deltid med å redde de dødes sjeler og dra på topphemmelige oppdrag for Odin.»

«Ungdommer nå til dags og alle fritidsaktivitetene deres.»

«På toppen av det hele ... er det flyskolen.»

«Flyskolen?» Vi subbet forover i køen. «Snakker du om *ordentlige fly?*»

Jeg visste at Sams mål var å bli profesjonell pilot en dag, men jeg visste ikke at hun allerede hadde begynt å ta flytimer. «Kan man *gjøre* det når man er seksten?»

Øynene hennes glitret av glede. «Besteforeldrene mine ville aldri hatt råd til det, men familien til Amir har en venn som driver en flyskole. De klarte til slutt å overtale Jid og Bibi ...»

«Aha,» sa jeg og gliste. «Så timene var en gave fra Amir.»

Sam rødmet. Hun er den eneste tenåringsen jeg kjenner som er *troløvet*, og det er søtt hvor oppskjørtet hun blir når hun snakker om Amir Fadlan.

«De timene var det meste omtenkssomme, mest hensynsfulle ...» Hun sukket lengselsfullt. «Men nok om det. Jeg fikk deg ikke hit for å snakke om den travle hverdagen min. Vi skal møte en informant.»

«En informant?»

«Dette kan være muligheten jeg har ventet på. Hvis opplysningene hans er gode ...»

Sams telefon summet. Hun fisket den opp av lomma, kikket på skjermen og bannet. «Jeg må stikke.»

«Du har jo nettopp kommet.»

«Valkyrjesaker. Mulig kode tre-åtte-en: heroisk død i anmarsj.»

«Det er bare noe du finner på.»

«Det er det ikke.»

«Så noen tror at de snart skal dø, og tekster deg: *'Nesten fortapt! Trenger valkyrje straks!'* fulgt av en drøss med triste emoji'er?»

«Jeg synes å huske at jeg reddet *din* sjel til Valhall. Du teksten ikke meg.»

«Nei, men jeg er spesiell.»

«Bare finn et bord til oss ute på fortauet,» sa hun. «Møt informanten min. Jeg kommer tilbake så fort jeg kan.»

«Jeg vet ikke hvordan informanten din ser ut engang.»

«Du kommer til å kjenne ham igjen når du ser ham,» lovt Sam. «Vær tapper. Og kjøp en scones til meg.»

Hun fløy ut av kaffebaren som en rakett og overlot regningen til meg.

Jeg kjøpte to store kopper kaffe og to scones og fant et utebord.

Våren hadde kommet tidlig til Boston. Flekker av skitten snø klamret seg fortsatt til fortauskantene som plakk på tenner, men kirsebærtrærne var fulle av hvite og røde knopper. Pastellfargede, blomstermønstrede klær hang i vinduene på dyre motebutikker. Turister spankulerte forbi og nøt solskinnnet.

Mens jeg satt utenfor og hygget meg i min nyvaskede jeans, T-skjorte og dongerijakke, gikk det opp for meg at dette var den første våren på tre år hvor jeg ikke var hjemløs.

I mars i fjor hadde jeg lett etter mat i søppelcontainere. Jeg hadde sovet under en bro i Public Garden og hengt sammen med kompisene mine, Arnie og Blitz, mens jeg gjorde mitt beste for å prøve å unngå politiet og holde meg i live.

Og så, for to måneder siden, døde jeg mens jeg sloss mot en ildkjempe. Ikke lenge etter våknet jeg i Hotell Valhall som en av Odins einherjekrigere.

Nå hadde jeg rene klær. Jeg dusjet hver dag. Jeg sov i en komfortabel seng hver natt. Jeg kunne sitte ved dette kafébordet, spise mat jeg faktisk hadde betalt for, og slippe å bekymre meg for når betjeningen ville jage meg ut.

Siden jeg ble gjenfødt, var jeg blitt vant til mye merkelig. Jeg hadde reist i de ni verdenene og møtt norrøne guder, alver, dverger og en drøss med monstre med navn jeg ikke kunne uttale engang. Jeg hadde fått et magisk sverd som akkurat nå hang rundt halsen min i form av en runestein i en gullenke. Jeg hadde til og med hatt en overveldende samtale med min kusine Annabeth om de *greske* gudene som holdt til i New York og gjorde *hennes* liv vanskelig. Nord-Amerika var åpenbart infisert av gamle guder. Det var rene epidemien.

Alt dette hadde jeg lært meg å akseptere.

Men å være tilbake i Boston en fin vårdag og oppføre meg som en helt normal, dødelig gutt – det føltes rart.

Jeg gransket fotgjengerne som passerte, og speidet etter Sams informant. *Du kommer til å kjenne ham igjen når du ser ham*, hadde hun sagt. Jeg lurte på hva slags opplysninger denne fyren hadde, og hvorfor Sam vurderte det som et spørsmål om liv eller død.

Blikket mitt landet på en butikkfasade i enden av kvartalet. Over døren glitret stadig det stolte skiltet: BLITZENS BESTE, men butikken var stengt. Vinduet i inngangsdøren var dekket med gråpapir innvendig, med en melding skriblet raskt med rød tusj: *Stengt pga. ominnredning. Åpner snart!*

Jeg hadde håpet å spørre Samirah om det. Jeg hadde ingen anelse om hvorfor min venn Blitz plutselig hadde forsvunnet. En dag for noen uker siden hadde jeg bare gått forbi butikken og oppdaget at den var stengt. Siden da hadde jeg ikke hørt et ord fra Blitz eller Arnstein, noe som ikke lignet dem.

Jeg ble så opptatt av dette at jeg ikke så informanten vår før han var på vei rett mot meg. Men det var sant som Sam hadde sagt: Han skilte seg ut. Det er ikke hver dag man ser en geit i trenchcoat.

Mellom de krumme hornene hadde han en Buster Keaton-hatt. På nesa hadde han et par solbriller. Trenchcoaten heftet seg hele tiden fast i bakklovene hans.

Til tross for den dyktige forkledningen kjente jeg ham igjen. Jeg hadde drept og spist akkurat denne geita i en annen verden – en slags bondingopplevelse man ikke glemmer så lett.

«Otis,» sa jeg.

«Sssj,» sa han. «Jeg er her inkognito. Kall meg ... *Otis.*»

«Jeg vet ikke helt om det er sånn *inkognito* fungerer, men OK.»

Otis, også kjent som Otis, kløv opp i stolen jeg hadde holdt av til Sam. Han satte seg på bakbeina og la forklovene på bordet. «Hvor er valkyrjen? Er hun også inkognito?» Han kikket på den nærmeste konditorposen som om han lurte på om Sam gjemte seg inni den.

«Samirah måtte dra og redde en sjel,» sa jeg. «Hun kommer snart tilbake.»

«Det må være fint å ha et formål med livet.» Otis sukket. «Ja, ja. Takk for maten.»

«Den er ikke til –»

Otis snappet til seg posen med Sams scones og begynte å spise den, med papir og alt.

Ved bordet ved siden av oss satt et eldre par og kikket på geitevennen min og smilte. Kanskje de menneskelige sansene deres oppfattet ham som et søtt barn eller en morsom hundevalp.

«OK.» Jeg kan ikke si jeg likte synet av Otis som fortærte sconesen så smulene sprutet ut over slagene på trenchcoaten hans. «Du hadde noe du ville fortelle oss?»

Otis rapte. «Det handler om herren min.»

«Tor.»

Otis rykket til. «Stemmer.»

Hvis jeg hadde jobbet for tordenguden, ville jeg også ha rykket til når jeg hørte Tors navn. Otis og broren hans, Marvin, trakk gudens vogn. De forsynte også Tor med et uendelig forråd av geitekjøtt. Hver kveld drepte Tor dem og spiste dem til middag. Hver morgen vekket Tor dem til live igjen. Det er derfor dere bør gå på college, barn – sånn at dere slipper å jobbe som magisk geit når dere blir voksne.

«Jeg har endelig en ledetråd,» sa Otis, «når det gjelder den spesielle gjenstanden som herren min savner.»

«Du mener ham...»

«Ikke si det høyt!» sa Otis raskt. «Men, ja, nettopp ... *hamsteren* hans.»

Jeg tenkte tilbake til januar, da jeg møtte tordenguden for første gang. Det var gode tider rundt leirbålet, mens jeg hørte Tor prompe, snakke om yndlingsprogrammene hans på TV, prompe, klage over den forsvunne hamsteren, som han brukte til å drepe kjemper og strømme yndlingsprogrammene sine med, og prompe.

«Er den *fortsatt* forsvunnet?»

Otis klapret med klovene på bordplaten. «Tja, ikke *offisielt*, naturligvis. Hvis kjempene hadde vært helt sikre på at Tor ikke hadde du-vet-hva, ville de ha invadert de dødeliges verden, rasert den fullstendig og sendt meg inn i en veldig dyp depresjon. Men uoffisielt ... ja. Vi har lett i måneder uten hell. Tors fiender blir stadig mer nærgående. De værer svakhet. Jeg sa til terapeuten min at det minner meg om da jeg var barn i geiteinnhegningen og de store bøllene siktet seg inn på meg.» Otis fikk et fjernt uttrykk i de gule geiteøynene. «Jeg tror det var da det traumatiske stresset mitt begynte.»

Hvis jeg hadde vært høflig nå, ville jeg ha sittet i timevis og snakket med Otis om følelsene hans. Siden jeg var en skrekkelig person, sa jeg bare: «Jeg føler med deg» og fortsatte.

«Otis,» sa jeg, «sist vi møtte dere, fant vi en fin jernstang som kunne brukes som reservevåpen. Han er ikke akkurat forsvarsløs.»

«Nei, men stangen er ikke like god som ... *hamsteren*. Den vekker ikke samme frykt hos kjempene. Tor blir gretten når han prøver å se programmene sine på stangen. Skjermen er knøttliten, og oppløsningen er redselsfull. Jeg liker meg ikke når Tor

er gretten. Jeg får problemer med å finne mitt indre lykkerom.»

Mye av dette ga ingen mening: Hvorfor Tor skulle ha så store problemer med å finne sin egen hammer, hvordan han kunne ha holdt tapet hemmelig for kjempene så lenge, og tanken på at en geit kunne ha et indre lykkerom.

«Så Tor vil ha hjelp av oss,» gjettet jeg.

«Ikke offisielt.»

«Så klart ikke. Vi må gå med trenchcoat og solbriller hele gjengen.»

«Det er en utmerket idé,» sa Otis. «I hvert fall sa jeg til valkyrjen at jeg skulle holde henne oppdatert siden hun har ansvaret for Odins ... du vet, spesialoppdrag. Dette er den første gode ledetråden jeg har fått når det gjelder lokaliseringen av den *spesielle gjenstanden*. Kilden min er pålitelig. Det er en annen geit som går til den samme psykiateren som meg. Han overhørte noe snakk på turet.»

«Så du vil at vi skal følge en ledetråd basert på tunsladder du hørte på venterommet hos psykiateren din?»

«Det ville vært strålende.» Otis bøyde seg så langt frem at jeg var redd for at han skulle falle ut av stolen. «Men dere må være forsiktige.»

Jeg måtte anstrenge meg for ikke å le. Jeg hadde vært i lavakrig med ildkjemper. Jeg hadde fløyet over Bostons hustak på ryggen av en ørn. Jeg hadde trukket Verdensslangen opp av Massachusetts Bay og nedkjempet Fenrisulven med et garnnøste. Nå ba denne geita meg om å være forsiktig.

«Hvor er hamsteren da?» spurte jeg. «I Jotunheim? Nivlheim? Torfjertheim?»

«Nå erter du meg.» Solbrillene til Otis gled på snuten hans og ble hengende skrått. «Men *hamsteren* er på et annet farlig sted. Den er i Provincetown.»

«Provincetown,» gjentok jeg. «På nordspissen av Cape Cod.»

Jeg hadde noen vage minner fra det stedet. Mamma hadde tatt meg med dit på helgetur en sommer da jeg var omtrent åtte. Jeg husket strender, salte karameller, hummer og en drøss med gallerier. Det farligste vi hadde støtt på, var en måke med magesjau.

Otis senket stemmen. «Det er en gravhaug i Provincetown – en vettes gravhaug.»

«En helvetes gravhaug?»

«Ikke så langt unna, men nei. En *vette* ...» Otis grøsset. «En vette er altså en mektig, vandød skapning som liker å samle på magiske våpen. En vettes grav kalles en ... en gravhaug. Beklager, det er vanskelig for meg å snakke om vetter. De minner meg om faren min.»

Det reiste en ny rekke spørsmål om barndommen til Otis, men jeg bestemte meg for å overlate dem til terapeuten hans.

«Er det mange slike tilfluktssteder for vandøde vikinger i Provincetown?» spurte jeg.

«Bare ett, så vidt jeg vet. Men det er nok. Hvis den *spesielle gjenstanden* er der, vil det være vanskelig å få tak i den – siden den ligger under jorden og er vokter av kraftfull magi. Du vil trenge vennene dine – dvergen og alven.»

Det hadde vært fint hvis jeg bare hadde visst hvor disse vennene var. Jeg håpet at Sam visste mer enn jeg gjorde.

«Hvorfor drar ikke Tor og undersøker denne gravhaugen selv?» spurte jeg. «Vent nå litt ... la meg gjette. Han vil ikke tiltrekke seg oppmerksomhet. Eller han vil gi oss en sjanse til å bli

helter. Eller det er hardt arbeid, og han har noen TV-serier han må få sett.»

«Det må sies,» sa Otis, «at den nye sesongen av *Jessica Jones* nettopp er blitt lagt ut for strømming.»

Det er ikke geitas skyld, sa jeg til meg selv. Han fortjener ikke å bli slått.

«Greit,» sa jeg. «Når Sam kommer, skal vi snakke strategi.»

«Jeg vet ikke helt om jeg bør vente her sammen med deg.» Otis slikket en smule av frakkeslaget. «Jeg burde ha nevnt det før, men du skjønner, noen ... eller *noe* ... har fulgt etter meg i det siste.»

Hårene reiste seg i nakken min. «Tror du at de har fulgt etter deg hit?»

«Jeg vet ikke,» sa Otis. «Forhåpentligvis har forkledningen min ledet dem på villspor.»

Ja, særlig, tenkte jeg.

Jeg gransket gata, men så ingen opplagt mistenkelige personer. «Fikk du tatt en god kikk på denne *noen eller noe*?»

«Nei,» medga Otis. «Men Tor har alle mulige slags fiender som vil hindre oss i å få ... få *hamsteren* hans tilbake. De vil ikke at jeg skal dele informasjon med deg, særlig ikke det jeg skal fortelle deg nå. Du må advare Samirah om at ...»

DUNK.

Siden jeg bodde i Valhall, var jeg vant til at dødelige våpen kom flygende ut av løse luften, men jeg ble likevel overrasket da jeg så en øks stikke ut av det pelskleddet brystet til Otis.

Jeg kastet meg over bordet for å hjelpe ham. Som sønn av Frøy, guden for fruktbarhet og helse, kan jeg utføre noen temmelig kule magiske førstehjelpstriks hvis jeg har nok tid. Men med det samme jeg berørte Otis, følte jeg at det var for sent. Øksen hadde spiddet hjertet hans.

«Å, kjære vene.» Otis hostet blod. «Nå holder jeg rett og slett ... på å ... dø.»

Hodet hans bikket bakover. Buster Keaton-hatten rullet over fortauet. Damen som satt bak oss, skrek, som om det nettopp gikk opp for henne at Otis ikke var en søt hundevalp. I stedet var han faktisk en død geit.

Jeg gransket hustakene på den andre siden av gata. Etter vinkelen på øksa å dømme måtte den ha blitt kastet fra et sted der oppe ... ja. Jeg så et glimt av bevegelse akkurat idet angriperen dukket ut av syne – en svartkledd skikkelse med en slags metallhjelme på hodet.

Der røk den avslappende kaffekoppen. Jeg rev det magiske anhenget løs fra halskjedet og sprintet etter geitemorderen.